

ne forte frustra de vobis semper confisus sim, ex quo vestram et notitiam merui, et amicitiam, Mihi siquidem vos præstitisse, confidite, quidquid opis vestræ isti Remenses (101) legati præsto sibi esse persenserint. Non quia me tanti putem, hæc audeo, sed quia vos promisistis: utrumne digne, vos videritis.

EPISTOLA XX (102).

AD HAIMERICUM CANCELLARIUM.

Unde supra.

Viro illustri domino HAIMERICO sanctæ Romanæ sedis cancellario, frater BERNARDUS de Clara-Valle, salutem et orationem.

Quia semel cœpi, loquar, et loquar ad vos: eroque importunus, sed importunus charitatis, sed veritatis, sed justitiæ. Nam etsi tanti non sum, ut Romæ habeam propria negotia, nulla tamen quæ Dei esse constiterit, a me duco aliena. Quapropter si veræ id mihi gratiæ apud vos manet quod multorum habet opinio, liceat illud obsecro legatis domini archiepiscopi Remensis in præsentis negotio experiri. Nil quippe eos, nisi quod justum est, perferre vel quærere suspicamur.

EPISTOLA XXI.

AD MATTHEUM LEGATUM (103).

Excusat se perbelle, quod vocatus ad negotia tractanda, non accesserit.

1. Fuit quidem parere paratum cor meum; sed non æque et corpus meum. Sævientis siquidem acutæ febris exusta ardoribus et exhausta sudoribus, non valuit sufficere spiritui prompto caro infirma. Volui ergo, sed prævolanti voluntati obstitea quam dixi occasio. Quæ an justa sit, ipsi judicent amici nostri, qui me omni exclusa excusatione, obedientiæ retribus circumclusum, quotidie de claustro ad civitates pertrahere moluntur; simulque attendant istam me occasionem non fallaciter adinvenisse, sed graviter pertulisse: ut vel nunc experiantur, quia non est consilium contra consilium Domini. Quibus si ego respondissem, *Exui tunicam meam, quomodo induam illam? lavi pedes meos, quomodo inquinabo*

(101) De hac legatione nihil lego apud Marlotum. Forte directa est Honorio ad obtinendum pallium pro Rainaldo de Martiniaco, qui ad sedem Remensem ex Andegavensi translatus est anno 1124. Sed aliud negotium innuit epistola sequens.

(102) Scripta circa eundem annum.

(103) Scripta sub finem anni 1127. Matthæus, nobilibus fuit parentibus in Remensi provincia ortus, deinde canonicus Remensis, sed mox omnibus repudiatis, Ordinem Cluniacensem Parisiis in monasterio Sancti-Martini a Campis professus, demum episcopus Albanensis et cardinalis creatur ab Honorio II, anno 1125, et in franciam legatus concilio Trecensi præfuit anno 1128, ejus auctoritate convocato, cui Bernardus repugnans licet interesse compulsus est. De hac concilii Trecensis celebratione sic loquitur Johannes Michaelensis scriba Concilii: « In solemnitate S. Hilarii, anno 1128 ab incarnato Dei Filio, ad Trecas, Deo duce in unum convenientes, » etc. De Matthæi vita et virtutibus fuse agit Petrus Venerabilis in libro tertio de Miraculis, cap. 3 sqq.

(104) Scripta ante annum 1128. Hunc et Humbertum?

illos? (Cantic. v, 3) profecto indignarentur. Nunc autem divino aut succenseant, aut acquiescant iudicio, quo factum est ut etsi velim, non valeam proficisci.

2. Sed grandis, inquit, fuit causa, gravisque necessitas. Quærendus ergo fuerat qui grandibus definiendis fuisset idoneus. Si me talem putant, ego me talem non esse nequaquam puto, sed scio. Denique sive grandia sint, sive parva, ad quæ me ita perurgent ego causam non habeo. Quæro siquidem: Facilia sunt an difficilia, quæ ad perturbandum amicorum silentium tantopere imponere curatis amico? Si facilia, absque me possunt fieri; si difficilia, per me non possunt effici, nisi forte tantæstimor, cui grandia et impossibilia reserventur, tanquam ea ego possim, quæ nemo alius facere potest. Quod si ita est, Domine Deus meus, quomodo tuum de me solo frustratum est iudicium, ponens sub modio lucernam, quæ poterat lucere super candelabrum; et, ut apertius loquar, tentans me facere monachum, et volens abscondere in tabernaculo tuo in die malorum, hominem necessarium mundo, sine quo episcopi non possunt sua pertractare negotia? Sed et hoc mei mihi necessarij præstiterunt, ut nunc quoque videar loqui turbatus homini, cujus nunquam nisi sereaus et eum omni jucunditate soleo recordari. Vos tamen vobis (dico, pater) noveritis quia paratus sum, et non sum perturbatus, ut custodiam mandata vestra: Vestræ autem indulgentiæ erit parcere mihi, ubi parcedum decreveritis.

EPISTOLA XXII.

AD HUMBALDUM (104) LUGDUNENSEM ARCHIEPISCOPUM ET LEGATUM.

Causam episcopi Meldensis commendat.

Reverendissimo domino et patri suo HUMBALDO Lugdunensi archiepiscopo, Romanæ sedis legato, frater BERNARDUS Claræ-Vallis abbas, si quid potest peccatoris oratio.

Dominus episcopus Meldensis (105) cum accepit litteras vestras, forte tunc ad nos visitandi gratia veniebat. Cumque jam e domo nostra rescribere partum vocat Ordericus, et alias dicitur Humbaudus. Is ex archidiacono Æduensi primas Lugdunensis creatus, in legationis munere adjunctus est Petro Fontanensi cardinali, initio pontificatus Honorii II, non vero sub Callisto, ut habet Severtius in Historia Episcoporum Lugdunensium, ad coercendam in primis Pontii Cluniacensis nuper cœnobiarchæ insolentiam: quod et præstitum est apud ipsos, Pontio anathemate percusso, prout hæc omnia diligenter scribit Petrus Venerabilis in libro secundo de Miraculis, cap. 13. Unde hæc epistola scripta videtur non longe ab anno 1125, certe ante annum 1129, quo obitus Rainaldi, Humbaldi successoris (qui paucis diebus sedem Lugdunensem occupavit), constanter a Severtio reponitur.

(105) Nimirum Burchardus, non Manasses II ejus successor. Hoc enim exigit concursus temporis cum Humbaldo, defuncto (ut Vidimus) ante annum 1129; cum Burchardus ad annum 1133 supervixerit, utique post cruentam cædem Thomæ Sancti-Victoris Prioris, juxta quem sepultus commune habere meruit epitaphium, ut videre licet in Gallia Christiana et

raret, suis nostras tanquam vestri familiaris litteras jungere curavit, suo sperans negotio profuturas. Cui cum non possem negare quod vellet, id solum vestræ Reverentiæ familiariter breviterque intimandum putavi quia si adversus episcopum quærentem quæ sunt Jesu Christi, homines se ipsos amantes, et quæ sua sunt quærentes audieritis, hoc nec vestræ congruit dignitati, nec officio.

EPISTOLA XXIII.

AD ATTONEM (106) TRECENSEM EPISCOPUM.

Attonem episcopum, qui in morbo mortem cogitans, omnia sua distribuerat in pauperes, restitutum valitudini solatur, et laudat.

Pauperi episcopo pauper abbas, paupertatis consequi præmium, quod est regnum cœlorum.

1. Laudarem vos, et jure laudarem, si non me revocaret illa sententia, *Neminem laudaveris in vita sua (Eccli. xi, 30)*; siquidem rem laude dignam egistis: sed ei laus adscribenda est, a te acceptis et velle, et perficere quod merito laudaretur. Deum ergo per vos, et in vobis operantem glorificamus,

Severtio. Unde mendum irrepsisse liquet in Tabularium Sancti-Martini de Campis relatum a Chesnio in notis ad Abælardum, ubi Manasses II Sancto Martino ecclesiam de Choisiaco legitur concessisse anno 1125, quem pro anno 1135 mendose inductum testatur Historia ejusdem cœnobii a P. Marrier evulgata. Quæ quidem observatio etiam facile persuadet, episcopum Meldensem, cujus mentionem Bernardus facit statim ad initio epistolæ 42, ad Henricum Senonensem, non esse Manassem II, ut multi hactenus opinati sunt, sed ipsismet Burchardum. Hæc enim epistola scripta est ad Henricum recens ab aulico vivendi genere conversum, ut clare insinuat Bernardus tum his, tum aliis verbis: « Nuper autem, » inquit, « nobis a vestris partibus flare cœpit aura secundior. Rumoribus siquidem recentioribus nuntiata sunt de vobis solito latiora, » quod scilicet Carnotensis episcopi consiliis vitam in melius, instituisset, ut infra declarat. Atqui hanc præstulsi Senonensis mutationem Honorii II tempore contigisse constat tum ex epist. 49, ad ipsum Honorium, cui Henricum maxime commendat adversus Ludovici Grossi infestationes; tum ex ipsarum causa infestationum, quam non aliam fuisse præter Henrici conversionem, disertis verbis ibidem asserit. « Qui ant, » inquit, « in habitu actuque sæculari honorati sunt sublimes, iudicati fideles, habiti familiares: modo inimici facti sunt digne suo sacerdotio conversantes, et per omnia honorificantes ministerium suum... Hinc et nunc domini Senonensis constantiam concutere et labefactare conatur, » etc.

(106) Scripta circa eundem annum. Attonem (alias, *Hatonem*) monachum fuisse Cluniacensem affirmant omnes: sed qui ante adeptum pontificatum, facile revincuntur ex Petri Venerabilis epistola 50, lib. 2: « Ubi est, » inquit, « devotio illa, ubi est affectus ille celo approprians, imo ipsum celum, ut jam videbatur, exsuperans, quo te mihi non dico in fratrem, sed, ut verbis tuis te familiariter arguam, in filium ac monachum devovisti? Ubi fides data, ubi tempus constitutum, ubi denominata dies, quando te mundum deserere, humilem et pauperem Jesum sequi sublimis adhuc et dives episcopus devovisti? » Idem habet libri quarti epistola 27: « Quod non dedit, » inquit, « amicitiae juvenutem, conferet saltem senectus. » Sed omnem omnino difficultatis umbram abigit epistola Petri Prioris... Joannis Evang. Senonensis ad eundem Attonem congratulatoria, quam

qui tantum ad hoc in vobis voluit glorificari, ut et vos redderet gloriosum. Qui nimirum cum sit mirabilis in majestate sua, etiam in sanctis suis gloriosus apparere dignatur, ne solus habeat gloriam. Ipse nempe licet sit sibi sufficiens ad omnem magnificentiam, quærit tamen gloriam et in sanctis, non ut augeat sibi, sed ut suis communicet. Novit autem qui sunt ejus: sed nobis non facile innotescunt, nisi cum ipse revelare dignabitur. Scimus sane de qualibus scriptum est: *In labore hominum non sunt, et cum hominibus non flagellabuntur (Psal. lxxii, 5)*. Et quia vobis hæc ipsa sententia non congruat, nihilominus modo cognoscimus. Scriptum quoque est: *Quem diligit Dominus corripit, flagellat autem omnem filium quem recipit (Prov. iii, 12, et Hebr. xii, 6)*. Flagellatum video et emendatum, et aliud suspicer quam unum esse ex filiis? Porro correctionis vestræ clarum satis insigne tenemus, ipsam nunc paupertatem vestram. Nobilis revera titulus paupertatis, quam ipse Deus ore commendans propheticò: *Ego sum, ait, vir videns paupertatem meam (Thren. iii, 1)*.

publici juris fecit Severtius in Catalogo episcoporum Matisconensium, in Joceranno, § 4, cujus hic aliquot apices repræsentare lubet:

« *Dilectissimo D. et patri suo venerando pontifici Hatoni caputio B. Benedicti feliciter laurento, P. pusillus servus Christi, oblivisci populum suum et domum patris sui.*

« Sacramentum unctionis tuæ transmigratio tua, venerande pater, non dissolvit: sed quo magis accedis ad Dominum, eo gemma tui meriti pulchrius elucescit. Lucerna quippe ne a ventis exsuffletur, a publico sublata melius in domo lucet; et navis quam tempestas in fluctibus agitabat, latibula cryptarum ingressa tua manet; et persona quæ mundi turbines evadens domum pacis ingreditur, jacturam aliorum respiciens de tranquillitate sua gratulatur. Recessus a mundo, sicut Paternitas tua novit, accessus est ad cœlestem thronum, et cathedra sponte derelicta majoris est dignitatis signum. Eapropter domos suas plures exierunt, et majori satis felici commercio lucrati sunt. Gregorius Nazianzenus sedi suæ renuntians, ruri vitam monachi egit. Justus Lugdunensis ad eremum Ægyptium declinavit. Wilfrannus Senonensis, Frisonum apostolus, monasterio Fontanellæ ad extremum se tradidit. Quia hi quidem meritis exigentibus sacris pulvinaribus corporaliter exhibentur: pontificale vero nomen sepultis etiam conservatur. Possem et alios hujusmodi adducere plures in medium: sed in omni verbo sufficere potest trium testimonium. Cæterum ad te, charissime pater stilum verto, tuæque felicitati totus congaudeo, quem Senonensis Ecclesia decanum et archidiaconum habuit, Trecassina sedes pontificem gloriosum obtinuit, Cluniacus civem sanctorum et domesticum Dei facit. »

Idem episcopus interfuit concilio Trecensi anno 1128, tum etiam Pisano anno 1134, in reditu capite sauciatus prope Tremulum Pontem Italiæ oppidum, captivusque abductus cum plerisque Galliarum præsulibus: de qua quidem injuria Petrus Cluniacensis missis litteris, nempe epistola 27 lib. 3, apud Innocentium expostulavit. Diu tamen supervixit, demum Cluniaci mortuus anno 1145, quarto kalendas septembris, ut notatur in Calendario cœnobii Arremarenensis. Vide Camusatium in Promptuario sacrarum antiquitatum Trecassinæ diœcesis, et Severtium in Catalogo Episcoporum Trecensium et Episcoporum Matisconensium.

Super omnes regios thesauros hic vos titulos nobilitat amplius, et reddit illustrem.

2. Scio me ex Scriptura commemorasse superius, non esse laudandum hominem in vita sua. Verum quomodo me possum cohibere a laude illius, qui post aurum abire jam desiit, et sperare contempsit in pecuniæ thesauris? De quali nimirum viro Scriptura sic loquitur: *Quis est hic, et laudabimus eum? fecit enim mirabilia in vita sua (Eccli. xxxi, 8, 9).* An fortasse non est quidem laudandus homo in vita sua, quæ tentatio est super terram, nec ideo tamen laudandus non est, cum mortuus peccato vivit Deo? Vana quidem laus et seductoria, qua laudatur peccator, in desideriis animæ suæ, in quo qui me beatificat, in errorem inducit: sed non ideo prædicanda, et multum commendanda non erit illius vita, qui dicere potest: *Vivo autem jam non ego, vivit vero in me Christus (Galat. II, 20).* Cum ergo laudatur homo in quo jam vivit non ipse, sed Christus, non in sua laudatur sed in Christi vita, ac per hoc non laudatur contra sententiam, quæ prohibet hominem laudari in vita sua.

3. Cur denique dignus meis laudibus non erit, quem sui quoque nominis Deus laude dignatur, dicente David: *Pauper et inops laudabunt nomen tuum? (Psal. lxxiii, 21.)* Laudatur Job, quod sua patienter amisit: et non laudabitur episcopus qui et libenter dimisit, et liberaliter distribuit? Non exspectavit mortem; quando jam nec dare, nec retinere in sua haberet potestate; quod utique multi faciunt, quorum videlicet testamentum non nisi in mortuis confirmatur: sed adhuc inter spem vitæ metumque positus mortis, vivens libensque dispersit et dedit pauperibus, ut justitia ejus maneret in sæculum sæculi (Psal. cxi, 9). Nam quid et pecunia mensura similiter erat in sæculum sæculi? Bona ergo recompensatio justitiæ pro pecunia, quando pro eo quod teneri non poterat, id restitutum est quod feliciter meneat in æternum. Melior est enim incomparabiliter justitia, quam pecunia quod illa ditet et repleat arcem, hæc animam. Denique sacerdotes Dei induuntur justitia, et multo utique decentius et ditius, quam auro vel serico.

4. Sed gratias Deo, qui jam harum rerum in vobis gloriæ transitorie gloriosum est operatus contemptum, dum de animæ periculo saluberrimum incussit metum. O mira circa vos divina clementia! Mortem intentavit, ne inferret: formidare vos voluit, quam vos noluit experiri. Cum hoc fecit, quid effecit, nisi ne vestra vobis essent chariora quam vos? Inter medullas artuum febris acuta sæviebat, et tardante sudore, cruciatus vehemens in dies ingravescibat.

(107) Scripta circa annum 1130. Sic dictus, Gillebertus quod « in cunctis hujus mundi sapientium litteris luderet, » seu excelleret, ut hoc loco scribit Bernardus. Fuit ante pontificiam dignitatem canonicus Autissiodorensis, de quo Necrologium ejus Ecclesiæ: « Secundo idus augusti obiit venerabilis memoriæ magister Gislebertus, Veteris et Novi Testamenti glossator eximius, hujus Ecclesiæ canonicus, postmodum vero Londoniensis episcopus factus.

A Cumque jam foris membris frigescentibus calor molestissimus introrsum se colligens, exhausta longinvidia viscera depasceret, pallidæ interim mortis ante oculos tristis versabatur imago. Et ecce tanquam de supernis vox emissa divinitus insounerit: *Ego sum, ego sum qui deleo, nonte, sed iniquitates tuas (Isai. xliii, 25);* mox ubi sacerdos Dei, ut pauper moreretur, sua omnia pauperibus erogavit, ceperunt subito de intimis desperati jam sudoris inopinati fontes erumpere; sicque animæ pariter et corporis suo ordine salus utraque procedens, liquido monstravit in vobis adimpletum quod in Scriptura sua pollicetur Deus: *Ego occidam, et ego vivere faciam; percutiam, et ego sanabo, et non est qui de manu mea possit eruere (Deut. xxxii, 39).* Percussit carnem, ut anima sanaretur: occidit avaritiam, ut justitiæ viveretis. Sic vivificato et sanato, quid sperandum est, nisi ut jam non sit qui vos de manu Dei possit eruere? si tamen evangelicum illud consilium observare non negligitis: *Ecce sanus factus es, jam noli peccare, ne deterius aliquid tibi contingat. (Joan. v, 14).* Quod videlicet ideo præmonet pius Pater, quia non vult ut contingat: quippe qui non vult mortem peccatoris, sed magis ut convertatur et vivat. Et merito. Quæ enim utilitas in sanguine peccatoris? non enim infernus confitebitur Deo, neque mors laudabit eum: sed vos qui vivitis, benedicitis Domino, et dicitis: *Non moriar, sed vivam et narrabo opera Domini;* et illud: *Impulsus eversus sum ut caderem, et Dominus suscepit me (Psal. cxvii, 17, 13).*

II EPISTOLA XXIV.

AD MAGISTRUM GILBERTUM UNIVERSALEM (107), EPISCOPUM LONDONIENSEM.

Laudat Gillebertum, quod factus episcopus paupertatem colat.

Longe satis exiit sermo quem fecisti, et magnum dedit suavitatis odorem, ad quoscunque potuit pervenire. Exstincta est avaritia; cui non suave redoleat? charitas regnat; cui dulce non sapiat? quando hoc cognoscunt omnes quia vere sapiens sis, qui sapientiæ hostem maximum contrivisti: hoc certe et tuo sacerdotio dignum et nomine. Tali profecto decebat specialem [al. spiritualem] tuam philosophiam clarescere testimonio, hoc præclara illa tua studia fine compleri. Vera illa et indubitata sapientia est, quæ turpia luca contemnit, et indignum sibi judicat eodem cum idolorum servitute contubernio frui. Non magnum fuit magistrum Gillebertum episcopum fieri: sed episcopum Londoniensem pauperem vivere (108), id plane magnificum. Nec enim tanto nomini quidquam augere

qui præter cætera quæ ecclesiæ nostræ ex Anglia transmiserat ornamenta, octoginta duas libras eidem ecclesiæ contulit, » etc. Londoniensi Ecclesiæ præfuit ab anno 1128 ad annum 1133.

(108) Avaritiæ (sic sunt hominum judicia) id in Gisleberto imputavit Henricus Huntindoniensis in epistola de Contemptu mundi, edita in Spicilegii tomo 8.

gloriæ potuit sublimitas dignitatis: auxit autem plurimum humilitas paupertatis. Pauperiem æquo animo ferre, virtus sapientiæ est; sponte appetere, sapientiæ laus est. Laudatur denique et admirabilis prædicatur, qui post aurum non abiit; qui vero et abjecit, plus nihil merebitur? Nisi quod vigil ratio mirandum minime ducit, si sapiens sapienter agit, et ille sapiens qui in cunctis hujus mundi sapientium litteris et studiis ludens, omnem quoque studuit et potuit divinam quodammodo revocare et renovare Scripturam. Quid enim? Dispersisti, dedisti pauperibus, sed pecuniam. Quid vero pecunia est ad illam quam pro ea commutasti justitiam? *Justitia, inquit, ejus manet in sæculum sæculi (Psal. cxi, 9).* Num ita et pecunia? Quæstuosum sane honestumque commercium, illam quæ præterit, pro illa dare quæ permanet. Sic semper tibi negotiari detur, bone et omni laude prosequende magister. Superest ut laudabile principium condignum consequatur finem, et cauda hostiæ capiti jungatur (109). Benedictio nem tuam libenter accepimus, præsertim quod tanta tuæ hujus perfectionis fuerit cumulata jucunditate. Latorem epistolæ, etsi pro seipso satis commendabilem, tamen etiam pro me vestræ magnificentiae esse cupio commendatum. Est siquidem mihi pro sua honestate et religiose charissimus.

EPISTOLA XXV.

AD HUGONEM, ROTOMAGENSEM ARCHIEPISCOPUM (110). Hortatur Hugonem, ut apud suos Rotomagenses patienter simul ac pacificus esse studeat: zelum quoque discretionem moderetur.

1. Si diei malitia invalescit, non prævaleat; si turbat, non perturbet. Mirabiles elationes maris, sed mirabilior in altis Dominus. Benigne, si non dissimulas, egit tecum usque adhuc superna miseratio, pater illustris. Provida namque dispensatione, non prius præfectus es malis, quam sociatus bonis, quorum consortio et exemplo bonus fieres, et sic postmodum etiam inter malos vivere bonus posses. Et quidem inter bonos bonum esse, salutem habet; inter malos vero, et laudem. Illud tantæ facilitatis est, quantæ et securitatis: hoc tantæ virtutis, quantæ et difficultatis. Quale nempe est istud, tangere picem, et non inquinari ex ea; in igne sine læsione versari, et in tenebris absque caligine? Palpabant quondam tenebras Ægyptii, cum tamen de populo

(109) Parcemia Bernardo familiaris ad significantiam perseverantiam, ex Levitico, III, 7. Vide notas ad epistolam 78. Petrus Cellensis in libri quinti epistola 8: « Cave caudam; cum tam omnis laus, » quam omne vituperium in cauda, id est in fine « terminetur. »

(110) Scripta anno Christi 1130. De electione Hugonis, quæ anno 1130 facta est, exstat cleri Rotomagensis epistola ad Honorium II papam in Spicilegii tomo 3, pag. 151, ubi hæc verba: « Elegimus electione communi filium nostrum Hugonem, abbatem Radingensem, nobis in pontificem. » Fuerat is monachus primum Cluniaci, dein abbas primus Radingæ in Anglia, diocesis Salesberiensis. Unde in iisdem litteris subditur: « Super hoc quæsimus assensum domini nostri Henrici regis Anglorum, et

Dei Scriptura dicat: *Ubicunque Israel erat, lux erat (Exod. x, 23).* Erat David verus Israelita, et ideo caute dicebat se habitare non in Cedar, sed cum habitantibus Cedar (Psal. cxix, 5), tanquam qui semper habitaret in lumine, licet ipsi fuerit cum habitantibus Cedar corporalis cohabitatio. Unde et arguit quosdam non veros Israelitas, quod commisti inter gentes didicerint opera eorum, et factum sit illis in scandalum (Psal. cv, 35, 36).

2. Dico ergo: sufficiebat tibi apud Cluniacenses custodire innocentiam, sicut scriptum est, *Cum viro innocente innocens eris (Psal. xvii, 26).* Porro apud Rotomagenses [al. Rotomagum] opus est patientia, quemadmodum docet apostolus: *Servum Dei, inquit, non oportet litigare, sed magis patientem esse ad omnes (II Tim. II, 24);* nec solum patientem, qui nolit vinci a malo, sed et pacificum, qui vincat in bono malo: alterum, ut malos portes; alterum, ut et quos suslines, sanes. In patientia tua possides animam tuam (Luc. xxi, 19): sed sis etiam pacificus, ut et commissas tibi possideas. Quæ tanta gloria quam dicere posse: *Cum his qui oderunt pacem, eram pacificus? (Psal. cxix, 7.)* Esto ergo patients, quia es cum malis: esto pacificus, quia præes malis. Habeat charitas zelum, sed adhibeat pro tempore modum severitas. Censura quidem nunquam remissa, intermissa tamen plerumque plus proficit. Vigor justitiæ semper fervidus, sed nunquam præceps. Sicut non omne quod libet, licet; sic non omne quod licet, statim etiam expedit. Hæc melius me ipse nosti, ideoque supersedeo. Orari pro me instanter postulo, quia incessanter pecco,

EPISTOLA XXVI (111).

AD GUIDONEM LAUSANNENSEM [al. LAUSENNENSEM] EPISCOPUM.

Manum vestram misistis ad fortia, opus est fortunæ. Speculator domui Israel factus estis; opus est prudentia (112). Sapientibus et insipientibus debitor estis, opus est justitia. Postremo maxime temperantia opus est: ne qui aliis prædicat, ipse (quod absit) reprobus fiat.

EPISTOLA XXVII (113).

AD ARDUTIONEM [al. ARDUTIUM] GEBENNENSEMELECTUM. Monet ut electionem suam divina gratia tribuat, etique sedulo deinceps cooperari studeat.

Credimus electionem tuam esse a Deo quam tanto obtinimus; ab episcopo quidem Salesberiensis, sub cuius manu abbatis officio fungebatur, nobis eum reddi liberum et absolutum quæsimus, et cum libertate suscepimus, » etc. Ejus electionem ad annum 1130 refert Ordericus, in fine libri XII, his verbis: « Eodem anno Hugo Ambianensis, monachus Cluniacensis, abbas Radingensis, factus est archiepiscopus Rotomagensis. » Quantum sedulitatis Innocentio II exhibuerit, docet idem auctor in libro XIII pag. 900.

(111) Scripta circa annum 1130.

(112) Eadem verba leguntur in epistola tertia Nicolai Claræ-Valleensis in persona Bernardi ad episcopum Lucanum: infra, epist. 463.

(113) Scripta circa annum 1135.

cleri populique consensu fuisse celebratam accepimus. Gratulamur gratiæ ejus, ne dicam meritis tuis, quoniam ne tibi plusquam oportet, blandiamur: non ex operibus justitiæ, quæ fecisti, sed secundum suam misericordiam hoc fecit tibi. Si secus tu (quod absit) sapis, erit exaltatio in ruinam. Si autem cognoscis gratiam, vide ne in vacuum acceperis. Bonas fac de cætero vias tuas, et studia tua, et ministerium sanctum: si vitæ sanctitas non præcessit, sequatur saltem. Tunc vere fatebimur te præventum in benedictionibus dulcedinis, tibi de bonis meliora sperantes. Exultabimus et lætabimur, quod fidelis servus et prudens constitutus sit super familiam Domini: futurus ex hoc filius felix et potens, super omnia bona Patris constituendus. Alioquin si aliorum quam meliorem esse delectat, non præmium, sed præcipitium exspectamus. Optamus et oramus ne hoc contingat: parati, si opus est, obvias manus apponere, et pro nostro exiguo posse, juvare ad id potius quod decet et expedit.

EPISTOLA XXVIII (114).

AD EUMDEM JAM EPISCOPUM.

Interim hortatur ut dignitatem, quam sine meritis præcedentibus obtinuit, saltem subsequentibus ornent.

1. Præbet audaciam charitas, ut fiducialius loquar tibi. Cathedra, charissime, quam nuper sortitus es, hominem multorum expetit meritorum: quæ in te aut nulla, aut non quantum satis est, præcessisse dolemus. Siquidem et facta tua, et studia tua præterita in nullo prorsus visa sunt episcopali convenire officio. Quid tamen? Non potest Deus de lapide hoc suscitare filium Abrahæ? non potest facere Deus, ut quem præire debuerant bona, vel subsequantur? quod utique et libentius accipimus, si contingat. Nescio enim quo pacto plus placebit subita hæc mutatio dexteræ Excelsi, quam si vitæ prioris merita suffragarentur. Dicemus nempe, quia a Domino factum est istud, et est mirabile in oculis nostris (Psal. cxvii, 23). Sic Paulus ex persecutore Doctor gentium factus est; sic Matthæus de telonio vocatus, sic Ambrosius de palatio assumptus est: iste ad episcopatum, ille ad apostolatam. Sic alios quam plures novimus de vita et habitu sæculari utiliter exstitisse promotos. Denique nonne multoties ubi superabundaverunt delicta, videtur superabundare et gratia?

2. Et tu igitur, charissime, his atque hujusmodi animatus exemplis, præcinge sicut vir lumbos tuos, bonas facito deinceps vias tuas, et studia tua: quatenus novissima tua antiqua sopiant, et delicta juventutis tuæ deleat vespertina correctio. Paulum imitari curato in honorificando ministerium tuum.

(114) Scripta anno Christi 1135.

(115) Scripta circa annum 1126. Hic anno 1120 ejecto Adalberoni, ejus nominis quarto Metensium episcopo, subrogatus est ut lego in brevibus Annalibus cœnobii Sancti-Vincentii Metensis ad cyclos Paschales adjunctis, in quibus Stephanus anno 1163 obiisse memoratur, tertio kalendas Januarii. De eo

A Honorificabis autem gravitate morum, maturitate consiliorum, actuum honestate. Hæc sunt quæ officium episcopale maxime nobilitant et ornant. Omnia fac cum consilio, nec tamen omnium aut, quorumcunque, sed tantum honorum. Bonos in consilio, bonos in obsequio, bonos habeas contubernales, qui vitæ et honestatis tuæ et custodes sint, et testes. In hoc enim te bonum probabis, si testimonium a bonis habueris. Sint pietati vestræ commendati pauperes fratres nostri, qui circa vos sunt; Alpenses, illi de Bono-Monte, et illi de Altaumba. In his experiemur quanta vobis de nobis cura sit.

EPISTOLA XXIX.

AD STEPHANUM METENSEM EPISCOPUM (115).

Congratulatur Stephano de pace Ecclesiæ reddita, idque nonnisi unius Dei beneficio tribuendum.

B STEPHANO Metensis Ecclesiæ Dei gratia streuio ministro; ejus in Christo humiles fratres de Clara-Valle, salutem et orationem.

Ex quo dudum, si recollitis, nostræ vos fraternitati dignanter sociastis, nostris vos orationibus humiliter commendastis; semper solliciti fuimus, ut debuimus, aliquid scire de esse vestro; et eventus vestros crebro sciscitari studuimus a quibus potuimus, desiderantes jugiter et orantes vos prosperari in Dei opere ad quod assumptus fueratis et gressus vestros dirigi in semitam mandatorum ipsius. Benedictus itaque Deus, qui non amovit orationem nostram, et misericordiam suam a vobis; lætificans utique nos per hunc venerabilem fratrem Guillelmum, cuius profecto nos non minus verbis, quam nostris credimus oculis de vestra sospitate et prosperitate ac pace per vos Ecclesiæ reddita. Congratulamur vobis; sed damus gloriam Deo: scientes quod estis et quod potestis, ipsius, non vestrum esse. Quod et vos semper sentire in vobis amicabiliter admonemus: ne nihil et esse, et posse incipiat, si quid aliter sapitis, et vestris (quod absit) meritis vel viribus quidpiam horum adscribitis. Alioquin verendum, ne convertatur pax vestra in perturbationem, et prosperitas in adversitatem; sic nimirum illo juste judicante, qui ut humilibus gratiam dare, ita et superbis resistere consuevit: qui et non solum cum sancto sanctus, sed et cum perverso perversus, in Psalmo legitur (Psal. xvii, 26); nec tantum faciens pacem, sed et creans malum, per prophetam describitur (Isa. xlv, 7).

EPISTOLA XXX.

AD ALBERONEM PRIMICERUM METENSEM (116).

Negotium quoddam, quod Albero urgebat, ex Dei beneplacito perficiendum monet, non tam requirens datum, quam fructum.

Honorabili viro ALBERONI, Dei gratia Metensis Ecclesiæ primicerio, fratres qui in Clara-Valle quæ graves Bernardi querelæ in epistolis 177 et 178. De pace, cujus hic mentio, lege Historiam Laurentii de Leodio, Spicilegii tomo XII, pagg. 318, 319.

(116) Scripta circa annum 1126. Tres adverte hujus nominis in primicerii dignitate sibi succedentes: primum ex stirpe ducis Lovaniensis, postea episcopum Leodiensem, de quo Egidius Aureæ-Vallis

licunque obsequio serviant Deo, salutem et orationem.

Fidelem curam vestram in his quæ Dei sunt, etsi jam olim et audieramus et videramus; sed nunc in nobis ipsi experiendo persensimus. Cæterum cum in his quæ nuper a nobis missi fratres, vestro quidem consilio, suggererunt episcopo, et vestram benevolentiam, et ipsius episcopi promptum teneamus assensum: quia tamen Dei quoque beneplacitum in omnibus, et his maxime quæ ad eum pertinent, ante omnia et super omnia necesse est nos et inquirere, et custodire; idcirco ad comprobandum certius quid ipse de hac re potius velit, rem sicut inter episcopum monachosque convenerat, vestra utique industria mediante et ordinante qualiter fieri deberet, et hortante ut celeriter, et juvante ut honorabiliter fieret; non quidem omittendam, sed usque post

Ordinis Cisterciensis monachus, de Gestis Pontificum Leodiensium, cap. 23: « Successit domino Friderico, » anno scilicet 1122, « dominus Albero primicerius ex clero Sancti Stephani Metensis, frater ducis Lovaniensis Godefridi, vir summæ auctoritatis et innocentiae, etc. Obiit in Circumcisione, anno Domini 1128. » Alterum lego Alberonem ex primicerio Metensi factum archiepiscopum Treverensem, qui cum Gerardo Sedis apostolicæ legato sanctum Norbertum ad sedem Magdeburgensem promovendum curavit. Sic enim habet Robertus in Supplemento ad Sigibertum, ad annum 1127: « Parthenopolitana civitatis archiepiscopo defuncto, cum clerici et cives ejusdem urbis coram imperatore Liuthero ad eligendum archiepiscopum apud Spiram convenissent, nutu domini Gerardi Romana Sedis legati, qui postea factus est papa Lucius, et Alberonis Metensis primicerii, qui postea factus est Treverorum archiepiscopus, » nimirum anno 1132, « Norbertum Præmonstratæ ecclesiæ patrem... in pastorem eligunt. » Idem legitur in Vita sancti Norberti apud Surium, cap. 40. Ejus nomine Bernardus scripsit epistolam 176 ad Innocentium II. Is in antiquis membranis frequenter subscripsisse reperitur, promiscue vocatus Albero, Adelbero, cum altero Alberone archidiacono. Sic enim in quadam charta Sancti Arnulfi Metensis: « Ego Adelbero primicerius subscripsi et collaudavi, Richerus decanus, subscripsi, Adelbero archidiaconus, etc. anno Dom. Incarn. 1126. » In alia vero Sancti Petri de Monte, scripta anno 1127: « Hujus vero donationis testes sunt, Albero primicerius, Richerus decanus, » etc. quas videsis apud Meuricium, in Historia Episcoporum Metensium, qui hunc Alberonem eundem facit non recte cum altero Alberone itidem primicerio, Conradi comitis Luxemburgensis filio, qui hac dignitate potiebatur ad annum 1086, ut apparet ex Conradi patris epitaphio ab ipso auctore prolato, pag. 386, cum iste, de quo agimus, ab anno duntaxat 1122, quo Alberoni Lovaniensi successit, ut plurimum hanc dignitatem obtinuerit. Præter Luxemburgensem itaque tertium habemus Alberonem, qui ex primicerio factus est Leodiensis episcopus hujus nominis secundus, anno 1135, de quo ita Egidius superius laudatus: « His diebus, » inquit, « cum in derisum et subsannationem venisset civitas Leodiensis his qui erant in circuitu suo per turpem Alexandri depositionem, communibus votis, pari assensu clerus et populus subrogavit sedi Leodiensi Alberonem, hujus nominis secundum, primicerium Metensis Ecclesiæ, juvenem quidem ætate, etc. Elegerunt eum sane columna Ecclesiæ, hac spe maxime, quod esset de prosapia Namurcensi, » etc. Tres igitur, præter Luxemburgensem, habemus primicerios Metenses ejusdem nominis sibi continue

B messionem, tum pro vestra, tum pro temporis opportunitate exspectanda, necessario intermittendam esse putavimus. Jam vero tunc, si et episcopi voluntas in eodem perstiterit, et vobis nihilominus idipsum æque ut modo placuerit: tali conjectura Dei quoque esse consilium securius confidentes, speramus non vestræ utriusque devotioni juxta quod diffinitum erat, satis esse facturos. Arbitramur enim acceptum esse Deo, si quantum in nobis est, nemini oneri esse studuerimus: ne non tam fructum, quam datum in hoc ejus negotio requirere (quod absit) videamur; et præcipue vestris nos majoribus atque instantioribus occupationibus sub hujus rei occasione importunius ingerere, et molestos cum necesse non est, vobis exhibere; et hoc gratum non esse Deo, et nostris scimus moribus non congruere.

succedentes. Ad quem vero ex his Bernardus hanc epistolam scripsit, non ita in promptu est definire. Verumtamen, quantum ex serie litterarum colligere licet, ad secundum referenda videtur, eum scilicet, qui postea ad archiepiscopatum Treverensem assumptus, sanctum Virum maxime familiarem habuit, ut constat ex pluribus epistolis, quas in ejus gratiam ad Innocentium Romanamque curiam direxit. Quin et argumentum epistolæ hujus, quæ agit de fundatione cujusdam monasterii, præcunte Alberone, a Stephano Metensi episcopo concepta, suffragari videtur. Quod quidem non est intelligendum de illo cœnobio ab ipso Stephano constructo; sed vel de illa Capetarum domo, quam ipso conferente monialibus sui Ordinis Bernardus attribuit, imposito nomine Claræ-Vallis, circa annum 1130, vel de fundatione Belli-Prati prope Lunæ-Villam, a Folmaro comite Metensi constructi, quam quidem ipse Stephanus ratam habuit et confirmavit, ut constat ex diplomate, cujus hoc initium: « Ego Stephanus manifesto generationi quæ nunc est et futura, quod Folmarus comes Metensis construxit abbatiam monachorum Cisterciensis ordinis in banno Morasme, quæ vocatur Bellum-Pratum, etc. Datum anno 1130, » quamvis in alia charta Henrici episcopi Tullensis, ad annum 1135 hæc fundatio referatur, quod fortasse de ædificiorum integra perfectione accipiendum est. Quod spectat ad Primicerii nomen apud antiquos usitatissimum, non uni officio vel dignitati proprium fuit, sed iis tribui solitum, qui in quocumque ordine primum locum obtinerent. Hinc in Novella Constit. 8, sæpius repetitur, « Notariorum primicerius; » et, « Primicerius fabricæ, » l. 2, C. de Fabricens, l. 14. « Primicerius domesticorum protectorum equitum, » l. 2, et l. ult. C. de Domesticis et prot. « Primicerius mensorum, » C. 4 de Mensor. l. 12. « Primicerius in officio protectorum. » Præterea apud Vegetium, lib. 2, cap. 21, « Primicerius protector; » apud Ammianum Marcellinum, lib. 18, « Primicerius Præceptorum, Singulariorum Augustalium, Seriniorum, Deputatorum, Sacri cubiculi, » l. 4, qui a præbit, tiro in Codice Theodos. et apud Cassiod. lib. 11, variat. Sic « Primicerius legionis » apud Guillelmum Tyrium, de Bello sacro, lib. 2, cap. 19. Sic « Primicerius defensorum et cardinalis primicerius, » apud Luitprandum, lib. 6, de Rebus per Europ. Sic sanctus Augustinus vocat sanctum Stephanum « primicerium martyrum, » sermone 21, de Tempore. Hic vero apud Bernardum, Primicerii Metensis nomine intelligitur prima canonicorum ecclesiæ Sancti Stephani Metensis dignitas, cui quidem inter alias prærogativas crucem ad pectus gestare concessum erat, uti veste purpurea, primumque locum in choro et capitulo tenere.